

РЕШЕНИЕ

№ 15817

гр. София, 24.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова

Мария Шишкова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **1042** по описа за **2026** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания. Образувано е по касационна жалба на „Максима България“ ЕООД срещу Решение № 4225/24.11.2025г. по НАХД № 2727/2025 г., Наказателно отделение, 112 състав на Софийски районен съд /СРС/. С решението е потвърдено наказателно постановление №800894-F782477/06.12.2024 г., издадено от началник отдел „Оперативни дейности“-С., Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ на ЦУ на НАП, с което на касатора, като получател на стока с висок фискален риск „меса от животни от рода на свинете- пресни или охладени, от домашни свине - обезкостени“, на стойност 60 093,54 евро по фактура № [ЕГН]/02.08.2024 г., с легова равностойност 117 532,75 лева по курс на БНБ, е наложена имуществена санкция в размер на 47 013,10 лева на основание чл. 278б, ал. 3 от ДОПК за това, че не е декларирало предварително данни за превода до влизане на транспортното средство на територията на страната на 06.08.2024г., с което е нарушило чл. 127и, ал. 1 от ДОПК.

Касаторът моли решението да бъде отменено и навежда доводи за неговата неправилност. Посочва, че за процесния внос е подадена декларация на 04.08.2024г., в която е сгрешен номера на превозното средство, с което е осъществен превоза – рег. [рег.номер на МПС] с ремарке с рег. [рег.номер на МПС] вместо рег. [рег.номер на МПС] с рег. № на ремарке Е.. Освен това са сгрешени данните за фирмата превозвач – Бора 78 ООД вместо Т. В. ООД. Грешката се дължи на предходен превоз на 01.08.2024г., в който тези данни са декларирани и автоматично са

пренесени в декларацията за следващия превоз. Независимо от това обаче превозът е могъл да бъде индивидуализиран по останалите реквизит в декларацията, вкл. изпращач, получател и превозвана стока. Поради това не е налице нарушение, изразяващо се в липса на декларация, а такова по чл. 278б, ал.4 от ДОПК – за неверни данни в попълнената и подадена предварително декларация. Неправилната квалификация не може да бъде преодоляна пред съда чрез прилагане на закон за по-леко наказуемо нарушение, защото тази хипотеза е приложима при липса на съществено изменение на обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Поради това неправилно СРС е приравнил посочените грешки на пълна липса на декларация. Наложенията санкция е непропорционална по своя размер, като не отчита, че нарушението е извършено за първи път, при липса на вредни последици и се характеризира с ниска степен на обществена опасност. Поради това е следвало да се приложи чл. 28 от ЗАНН. Иска се от съда да отмени решението на СРС и процесното НП, или алтернативно – да намали размера на наложеното наказание.

Ответникът – началник отдел „Оперативни дейности“-С., Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ на ЦУ на НАП, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Счита същата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XXIII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е основателна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: инспектори по приходите при ЦУ на НАП – Е. Д. и А. Г. извършили на 06.08.2024 г. проверка на „Максима България“ ЕООД в [населено място], [улица] - на мястото на разтоварване и получаване на СВФР - „меса от животни от рода на свинете: пресни или охладени: от домашни свине: обезкостени“ – 18838 кг, с доставчик регистриран в друга държава членка на ЕС – Испания. Стоките били превозени с транспортно средство „Скания“ с рег. [рег.номер на МПС] и ремарке с рег. [рег.номер на МПС] на превозвач „Транс Ванеса“ ООД, като превозът започнал на територията на Испания и завършил на територията на България, с влизане в страната през пункт за фискален контрол ГКПП К. на 06.08.2024 г. в 08.52 ч., където от извършилите проверката инспектори по приходите било поставено техническо средство за контрол на МПС. При извършената на мястото на разтоварване на стоката в [населено място] проверка, след отстраняване на техническото средство, било констатирано, че превозваната СВФР съответства на отразената в документите, които я съпътстват. Проверяващите счели, че при осъществено ВОП, задълженото лице /получателят на СВФР в България - „Максима България“ ЕООД/ не е изпълнило задължението си да декларира предварително стоката, която ще получи, чрез електронната система на НАП, като не е представило уникален номер на превоза на стоката, издаден от НАП чрез електронната услуга за деклариране на данни за превоза на СВФР. За установените обстоятелства били съставени съответни протоколи, а за неизпълнение на задължението за деклариране предварително на стоката, което представлява административно нарушение на чл.127и,ал.1 от ДОПК, на дружеството бил съставен АУАН. Въз основа на АУАН било издадено обжалваното НП, екземпляр от което бил получен от пълномощник на „Максима България“ ЕООД на 24.01.2025 г.

Пред СРС „Максима България“ ЕООД е представило УНП № 2024080410234 на СВФР, издаден от НАП чрез електронната услуга за деклариране на данни за превоза на СВФР с вх. № 2900И0580821/04.08.2024 г., който бил наличен в системата по време на проверките, но в него превозвача бил друг – Бора 78 ООД, транспортното средство за превоз на стоката също било различно – с рег. [рег.номер на МПС] и ремарке с [рег.номер на МПС], както и дата на получаване – 07.08.2024г. Въз основа на гласните и писмените доказателства, приобщени към доказателствения материал на основание чл. 283 НПК, съставът на СРС приел, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалния закон, защото генерираният от системата на НАП уникален номер на превоза към 04.08.2024г. е неотнормим към превоза от 06.08.2024г. Това е така, защото за този превоз е посочено различно превозно средство, различен превозвач и различна дата на доставка. Поради това този уникален номер не може да се отнесе към процесната доставка, а към друга. Дори да се отнесе до тази, некоректно подадените данни за превоза се приравняват на пълна липса на превоз. Поради това е потвърдил НП.

Като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо. Установяването на нарушението и налагането на административното наказание са извършени от компетентен орган предвид представената по делото Заповед № ЗЦУ - 384/27.02.2024 г. на Изпълнителния директор на НАП.

Съгласно чл. 127и, ал. 1 от ДОПК при превоз на стока с висок фискален риск, който започва от територията на друга държава - членка на Европейския съюз, и завършва на територията на страната, получателят или купувачът/придобиващият в тристранна операция или крайният получател във верига последователни доставки на стоки предварително декларира данни за всеки отделен превоз до влизане на транспортно средство на територията на страната и потвърждава получаването на стоката най-късно до края на деня, следващ деня на пристигането ѝ на мястото на получаване/разтоварване. Декларирането се извършва чрез подаване по електронен път на данни по реда на Наредба № Н-5 от 29.09.2023 г. за условията и реда за осъществяване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск на територията на Република България. Според чл. 8, ал.1 от наредбата при всеки отделен превоз на СВФР получателят или купувачът/придобиващият в тристранна операция или крайният получател във верига последователни доставки на стоки предварително декларира данни за превоза до влизане на транспортно средство на територията на страната. Декларирането се извършва чрез подаване по електронен път на данни съгласно приложение № 1 по реда на чл. 48 от наредбата. На лицата, които са декларирали коректно предварително данни за превоз на СВФР чрез електронната услуга, НАП генерира и предоставя уникален номер за превоз, който се съобщава на водача на транспортното средство или на лицето, придружаващо стоката, превозвача или на този, който организира превоза и при осъществяване на фискален контрол, заедно с документите по чл. 13, ал. 2 от ДОПК, водачът на транспортното средство следва да предостави и генерирания уникален номер за превоз. Предвидена е и възможност за извършване на корекция на декларираните обстоятелства. В чл. 15, ал. 1 от Наредбата е посочено, че лице, което предварително е декларирало данни за превоз на СВФР, може по електронен път да коригира подадените данни за превоза по реда на чл. 48 в сроковете по чл. 8, ал. 1, чл. 9, ал. 1, чл. 10, чл. 11, ал. 1 и чл. 12, ал. 1 и съгласно съответното приложение. В ал.2 на същата разпоредба е уточнено, че когато по време на превоза след срока по чл. 8 се налага промяна на датата, очаквания час и мястото на получаване/разтоварване на стоката и/или смяна на транспортното средство, включително при претоварване, могат да се коригират данни само за номер на транспортното средство, датата,

очаквания час и мястото на получаване/разтоварване на стоката. Корижирането се извършва за валиден УНП чрез подаване на коригираща информация съгласно приложението и се счита за уведомяване по реда на чл. 34, ал. 4.

Настоящият съдебен състав счита, че не е налице предварително деклариране на превоза на процесните стоки до влизане на транспортно средство на територията на страната на 06.08.2024г. Неоснователно е възражението, че такова деклариране на стоките е извършено, но са налице неверни обстоятелства при декларирането – грешен превозвач, грешно превозно средство и грешна дата за доставка. Видно от декларация с № 2900ИО580821 от 04.08.2024г., за която е генериран УНП № 2024080410234, същата се отнася за същите стоки на същата стойност от същия вносител и за същия купувач, но с други данни за превоз и друга дата на доставка. Деклариран е друг превозвач с друго превозно средство и друга дата на доставка. По този начин три от данните, индивидуализиращи превоза – тези по чл.8, ал.2, т.1 и 2, и ал.2 от Наредбата са напълно различни. Това се потвърждава от уведомление от 19.08.2024г., с което касаторът потвърждава, че е получил стоката по тази декларация и с посочения УНП, т.е. с посочените в нея данни за превоз, а не с тези, посочени в процесното НП. Следователно този превоз касае друга доставка, а не процесната, за която няма предварително декларирани данни. Поради това правилно СРС е приел, че липсват съществени идентифициращи превоза реквизити на декларацията. Същата касае именно превоза на СВФР, поради което грешката във всички данни за този превоз се приравнява на липса на предварително декларирани данни за превоза. Аргумент в тази посока е и посочената по-горе разпоредба на чл. 15, ал.2 от Наредбата, според която може да се коригира номера на транспортното средство, но не и фирмата – превозвач. В този смисъл некоректно е позоваването на решение по адм. дело № 9947/2025г. на същия състав на АССГ, тъй като там се разминават само данните за превозното средство, но не и тези за превозача и датата на доставката.

Следователно правилно е приложена санкционната норма на чл. 278б, ал.3 от ДОПК-неизпълнение на задължение по чл. 127и, ал. 1 – 5 ДОПК, доколкото става въпрос за липса на предварително декларирани данни, идентифициращи превоза. Ирелевантно е дали в периода 04.08.-06.08.2024г. е имало превоз на същите стоки в същото количество със същия изпращач и получател. Същественото е, че липсва предварително деклариране на вноса, тъй като декларация с № 2900ИО580821 от 04.08.2024г., за която е генериран УНП № 2024080410234, не се отнася за този превоз, а за друг с дата на доставка 07.08.2024г. Неоснователно е и възражението, че в товарителницата е вписан един превозвач, който после е задраскан и е вписан друг. По делото има две СМР: № 2024110005952 за превоз на същото количество стоки от „Бора 78“ ООД и дата на доставка 04.08.2024г., и № 2024110005863 за превоз на друго количество стоки от „Бора 78“ ООД и дата на доставка 03.08.2024г. В нито една от тях превозвачът не е задраскан и не е вписан друг. Нарушението не се характеризира с ниска степен на обществена опасност в сравнение с другите нарушения от същия вид и предвид стойността на внесената стока. Поради това не може да намери приложение чл. 28 от ЗАНН. Правилно е определен размера на санкцията в размер на 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока по смисъла на Закона за данък върху добавената стойност. Предвиденият в санкционната разпоредба минимум се отнася до случаите, когато 40% от данъчната основа са под този минимум, и не е основание за намаляване на наложената санкция в процесния случай.

Неоснователно се явява искането на касатора за спиране на настоящото производство поради образуването на дело С-304/25 г. на СЕС, тъй като по това дело е постановено определение от 08.12.2025г., с което преюдициалното запитване е прието за недопустимо.

С оглед изложеното, като е потвърдил процесното НП, районният съд е постановил правилно

решение, което като валидно и допустимо следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и своевременно отправеното от ответника по оспорването искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 64д, ал.3 от ЗАНН касаторът следва да бъде осъден да заплати на НАП разности за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 67 евро, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXIII-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4225/24.11.2025г. по НАХД № 2727/2025 г., Наказателно отделение, 112 състав на Софийски районен съд.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на „Максима България“ ЕООД за спиране на производството по делото до постановяване на решение по дело С-304/25 г. на СЕС.

ОСЪЖДА „Максима България“ ЕООД да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 67 евро юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ
С ОМ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

ОСОБЕНО МНЕНИЕ НА СЪДИЯ ДОБРОСЛАВ РУКОВ:

Намирам, че е налице основание по чл. 348, ал. 1, т. 3, във връзка с ал. 5, т. 1 от НПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, за отмяна на обжалваното решение на СРС.

Мерките по фискален контрол имат за цел предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами, които се извършват във връзка с движението на СВФР. Разпоредбата на чл. 325, пар. 2 от ДФЕС урежда императивно задължение за държавите-членки да приемат същите мерки за борба с измамата, засягаща финансовите интереси на Съюза, каквито предприемат за борба с измамата, засягаща собствените им финансови интереси. Касае се за превоз на стоки между държави-членки, който за получателя в Република България представлява възмездно вътреобщностно придобиване с място на изпълнение на територията на страната по смисъла на чл. 2, т. 2 от ЗДДС и чл. 2, пар. 1, б. „б“ от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (Директива 2006/112/ЕО), с оглед на което приложимо в настоящия случай е правото на Европейския съюз (ЕС). Съгласно чл. 51, пар. 1 от Хартата на основните права в ЕС (ХОПЕС) разпоредбите на настоящата Харта се отнасят за институциите, органите, службите и агенциите на Съюза при зачитане на принципа на субсидиарност, както и за държавите-членки, единствено когато те прилагат правото на Съюза. В този смисъл те зачитат правата, спазват принципите и насърчават тяхното прилагане в съответствие със своите компетенции и при зачитане на предоставените в Договорите компетенции на Съюза. Разпоредбата на чл. 49, пар. 3 от Хартата на основните права в ЕС (ХОПЕС) установява принципа, че тежестта на наказанията не трябва да бъде несъразмерна

спрямо престъплението, принцип, който многократно е разясняван в практиката на Съда на ЕС (СЕС).

При липса на законодателни мерки на Съюза в областта на приложимите санкции, държавите членки са компетентни да определят вида и размера на тези санкции при спазване по-специално на принципа на пропорционалност (решение от 19 октомври 2023 г., дело C-655/21, EU:C:2023:791, т. 64 и цитираната съдебна практика). Според последния принцип предвидените в национално законодателство санкционни мерки не трябва да надхвърлят границите на необходимото за постигане на легитимно преследваните от същото това законодателство цели (решение от 19 октомври 2023 г., дело C-655/21, EU:C:2023:791, т. 65 и цитираната съдебна практика). Принципът на пропорционалност изисква при определянето на наказанието, както и при определянето на размера на глобата, да се отчитат конкретните обстоятелства по случая (решение от 19 октомври 2023 г., C-655/21, EU:C:2023:791, т. 67). За да се прецени пропорционалността на санкциите, трябва да се вземат предвид и възможността националният съд да измени квалификацията спрямо дадената в обвинителния акт, като тази възможност може да доведе до налагането на по-лека санкция, както и възможността да нюансира санкцията спрямо тежестта на съответното престъпление (решение от 19 октомври 2023 г., C-655/21, EU:C:2023:791, т. 68 и цитираната съдебна практика). В т. 84 от същото решение СЕС е посочил, че като предвижда наказание лишаване от свобода от минимум пет години за всички случаи на използване без съгласие на марка в търговската дейност, национална законова разпоредба като посочената в четвъртия преюдициален въпрос затруднява прекомерно задачата на компетентните органи да определят с оглед на всички релевантни обстоятелства санкция, чиято тежест не надхвърля тежестта на съответното престъпление.

Санкционната разпоредбата на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК, приложима за процесното нарушение, предвижда, че лице, което не изпълни задължение по чл. 127и, ал. 1 - 5, се наказва с глоба - за физическите лица, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци в размер на 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока по смисъла на Закона за данък върху добавената стойност, но не по-малко от 5000 лв.

Считам, че определената в чл. 278б, ал. 3 от ДОПК в абсолютен размер имуществена санкция от 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока не позволява при определяне на наказанието да се отчетат конкретните обстоятелства на случая по смисъла на цитираната практика на СЕС.

Макар и правилно определена, в административнонаказателното производство не са изследвани релевантни обстоятелства за нарушението. Предвид на обстоятелството, че изпращачът – касатор в настоящето производство не е и превозвач, е следвало да бъде изяснен въпроса при какви условия е сключен договора за превоз, има ли подадена заявка за превоз, при какви условия е възложен превозът, имало ли е уговорки и условия за подаване на декларация и т.н.

Първоначалната проверка на транспортното средство марка Скания, с ДК [рег.номер на МПС] /Е., с което са транспортирани СВФР, е извършена от органите на НАП, при влизането му в България на 06.08.2024 г., в 08:52 ч. на ГКПП – К. и на същото е поставено техническо средство за контрол и проследяване. Т.е. в случая не съществувал практически какъвто и да е риск, внесените стоки да бъдат укрити, като така се укрият и дължимите публични задължения.

Действително, задължението за деклариране по чл. 127и, ал. 1 от ДПК, във връзка с чл. 9, ал. 1 от Наредба № Н-5 от 29.09.2023 г., е предварително, каквото в случая безспорно липсва. Но при наличието на проверка още при влизането в страната и поставянето на техническо средство на МПС, не може да се приеме, че соченият за нарушител умишлено не извършил процесното деклариране.

При така установените обстоятелства, намирам, че са налице смекчаващи отговорността обстоятелства, обуславящи приложението на чл. 28 от ЗАНН, доколкото в НП е посочено, че нарушението е извършено за първи път.

Законоустановената в разпоредбата на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК в абсолютен размер имуществена санкция от 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока в настоящия случай не позволява да бъдат съобразени всички конкретни обстоятелства, свързани с приложението на принципа за пропорционалност на санкцията, така, че нейната тежест да не надхвърля тежестта на конкретното нарушение. Както се посочи, целта на разпоредбите е предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами, които се извършват във връзка с движението на СВФР, засягащи интересите на фиска, но в конкретния случай подобно засягане не се установява. Напротив, осъществен е фискален контрол на СВФР, при който не е установено отклонение на стоки или избягване на данъчни задължения за тях.

При визираните специфики на конкретния случай намирам, че наложената в законоустановения размер по чл.278б, ал.3 от ДОПК имуществена санкция не позволява да бъдат съобразени всички конкретни обстоятелства, свързани с приложението на принципа за пропорционалност на санкцията, така, че нейната тежест да не надхвърля тежестта на конкретното нарушение. С други думи, наложената имуществена санкция в размер на 47 013,10 лв. е непропорционална и явно несправедлива по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 3, във връзка с ал. 3 от НПК на извършеното нарушение.

Налице е съдебна практика (решение № 6623 от 07.11.2019 г. по кнахд № 6092/2019 г. на АССГ, решение № 1698 от 09.03.2020 г. по кнахд № 141/2020 г. на АССГ, решение № 8264 от 19.12.2019 г. по кнахд № 10357/2019 г. на АССГ, Решение № 7974 от 26.02.2026 г. по кнахд № 7888/2025 г., както и константната национална съдебна практика по отмяна на електронни фишове, издадени от АПИ за нарушения на чл. 187а, ал. 2, т. 3, във връзка с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, вкл. след постановяване на Решение на СЕС от 21.11.2024 г. по дело С-61/23), според която спазването на принципа на пропорционалност се осъществява чрез преценката по чл. 28 от ЗАНН, който принцип е относим и към формалните нарушения. Той изисква при определяне размера на наказанието да се отчетат конкретните обстоятелства по случая. Законодателно е уреден в разпоредбата на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, уреждаща начина на индивидуализация на административното наказание. Този принцип се извежда и от разпоредбата на чл. 35, ал. 3 от НК, според която наказанието трябва да е съответно на извършеното престъпление, респ. по аргумент от чл. 11 от ЗАНН и административното наказание трябва да е съобразено със степента на засягане на обществените отношения от извършеното административно нарушение.

Санкционната разпоредба на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК и установеният в нея абсолютен размер на имуществената санкция не позволяват да се отчетат конкретните обстоятелства по случая, нито предоставя възможност за нюансиране на санкцията спрямо тежестта на конкретното нарушение, което от своя страна затруднява прекомерно задачата на компетентните органи да определят с оглед на всички

релевантни обстоятелства *санкция, чиято тежест не надхвърля тежестта на съответното нарушение.* При разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от ЗАНН, според която административното наказание се определя в *границите на наказанието, предвидено за извършеното нарушение,* е спорна законодателна техника, която *не предвижда възможност за индивидуализиране на наказанието, така че да се отчетат всички негови конкретни специфики,* вкл. смекчаващи и отегчаващи обстоятелства по смисъла на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН. При установените за конкретното нарушение смекчаващи обстоятелства, които разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения и при липса на нормативна възможност в чл. 278б, ал. 3 от ДОПК за нюансиране на размера на санкцията намирам, че макар и нормативно установена, санкция в размер на 47 013,10 лв. се явява несъразмерна с тежестта на извършеното, надхвърля границите на необходимото за осъществения фискален контрол върху движението на СВФР и като прекомерна противоречи на принципа на пропорционалност.

По тези съображения намирам обжалваното решение на СРС за постановено при неправилно приложение на материалния закон, конкретно по приложението на чл. 28 от ЗАНН, във връзка с принципа на пропорционалност на наказанието и невъзможността в санкционната разпоредба на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК да се отчетат всички смекчаващи обстоятелства по конкретния случай, поради което подписвам решението с **ОСОБЕНО МНЕНИЕ.**

СЪДИЯ ДОБРОСЛАВ РУКОВ: